

Praha – Žižkov, 23. 9. 2018  
P. Jareš

## Svatá nespokojenost

### *Neh 1*

Ovocem Ducha svatého je pokoj ( Ga 5, 22 ). Avšak Bůh může do našich životů vnášet i neklid. Zdravý neklid. To jsou ty chvíle, kdy nám Bůh dává zahlédnout něco ze svých problémů. Vždycky nám dává uvidět jen něco. Jedná se jen o částečný pohled. Je to však pohled, který nás má pohnout ke spolupráci s Bohem právě v té oblasti, na kterou nám ukázal. Asi znáte příběh amerického kazatele Davida Wilkersona, který kdysi prodal televizi ( sledoval ji 2 hodiny denně ). Místo sledování televize se pak každou noc 2 hodiny modlil a četl Bibli. V jedné z těchto nočních chviliek začal listovat časopisem Time, kde se psalo o chlapcích souzených za vraždu. Zpráva se ho tak silně dotkla, že se rozhodl vypravit do New Yorku, aby chlapcům pomohl.<sup>1</sup> Nehemjáš se hluboce dotkla zpráva o tom, jak zle se mají v Judsku a v Jeruzalémě jeho krajané. Zarmoutila ho také zpráva o pobořených jeruzalémských hradbách, o branách spálených ohněm. Nás se mohou takto dotknout jiné zprávy. Třeba když se dozvíme, jak špatné vztahy jsou ve sboru XY. Každému z nás Bůh zřejmě dává citlivost na něco jiného. Dva křesťané mohou slyšet stejnou zprávu. Jeden jen smutně pokývá hlavou. Druhý však prožívá hluboký nepokoj, který je vlastně Božím nepokojem. Je to nepokoj, který nevyplývá z toho, že bychom prožívali vnější nepohodlí. Nehemjáš byl číšníkem na dvoře perského krále. To bylo významné postavení. ( Musel také u perského krále požívat velké důvěry, neboť jeho úkolem pravděpodobně bylo víno i ochutnávat. ) A přece Bůh do jeho života vnesl svůj neklid. Možná jste už někdy něco podobného prožili. Možná to prožíváte právě teď. Nejste první ani poslední. Na příkladu Nehemjáša vidíme, co si s takovým neklidem počít. Uděláme dobře, když se s ním obrátíme na toho, kdo jej do našich srdcí zasel.

Svatou nespokojenost nám Duch svatý dává, aby nás pohnul k činu. Máme se stát Božími spolupracovníky na řešení problému, který nám položil na srdce. Modlitba je prostorem, kde nás Duch Boží inspiruje ke konkrétním činům. Dává nám vidět, co se svým neklidem máme dělat. Je to nejenom naše individuální modlitba. Je to i modlitba ve společenství bratří a sester, s nimiž své břímě sdílíme. Zde zaznamenaná Nehemjášova modlitba je pravděpodobně shrnutím témat jeho modliteb během delšího období – asi tří měsíců.

Ve své modlitbě Nehemjáš vyznává hříchy svého lidu, hříchy své i hříchy své rodiny. Významné je, že neříká: „ *Vyznávám hříchy ... , kterých se proti tobě dopustili; ...* “ Ale říká: „ *Vyznávám hříchy ... , kterých jsme se proti tobě dopustili; ...* “ ( Neh 1, 6 EP ) Zahrnuje sám sebe mezi viníky. Nepovyšuje se nad svůj lid, který na sobě stále ještě zakouší Boží soudy. Tak i do našich

---

<sup>1</sup> David Wilkerson, Dýka a kříž, 1. kapitola

modliteb patří vyznávání hříchů. Ale ne *jejich*, nýbrž *našich*. I my býváme součástí právě těch problémů, na něž nám Bůh ukazuje. Obzvláště když se jedná o problémy v církvi. Chceme – li spolupracovat s Duchem svatým na duchovní obnově církve, není na místě vyznávat *jejich* hříchy, nýbrž *naše* hříchy.

Nehemjáš v podstatě prosí Boha, aby uskutečnil své slovo. Na mysli má zřejmě oddíl Dt 30, 1 – 5. Bůh promluvil o tom, že svůj zpronevěřilý lid rozptýlí. Když se však k němu lid obrátí, vrátí ho zpět do jeho země. Navracení do země se začalo uskutečňovat zhruba 90 let před Nehemjášovou modlitbou, zdaleka však ještě nebylo dokončeno. A Nehemjášovi šlo o to, aby se dokončilo, aby Izrael opět mohl žít v pokoji ve své zemi. Jistě i s ohledem na toto slovo vyznával Nehemjáš hříchy. Vždyť Bůh slíbil, že svůj lid vrátí zpět, když se vrátí k němu. Boží slovo dává našim modlitbám pevný základ. Modlíme se za to, aby Bůh uskutečnil to, co ve svém slově slíbil. Modlíme se za to, aby se spása, kterou Kristus vydobyl svou smrtí, stala skutečností v našich životech. V našich modlitbách nejdeme proti Bohu, ale jdeme s Bohem. Pán Ježíš se modlí našimi ústy. Modlíme se v jeho jménu. Bůh nám obvykle dává vidět něco, co by podle jeho slova nemuselo nebo nemělo být, co by podle jeho slova mohlo být jinak. A skrze naše modlitby začíná zjednávat nápravu. Avšak nezůstává jen u modliteb.

V závěru modlitby prosí Nehemjáš Boha, aby mu dal dojít slitování u perského krále. Během tříměsíčních modliteb se totiž v Nehemjášově hlavě zrodil konkrétní plán, co podniknout. Potřeboval však svolení a podporu krále. Proto se takto modlil. V další kapitole můžeme vidět, jak Bůh jeho modlitbu vyslyšel. Když jsou naše plány bohulibé, můžeme s důvěrou prosit Boha o pomoc s jejich uskutečněním. Pokud nás k našim plánům inspiroval Duch svatý, pak nám jistě pomůže i s jejich uskutečněním. Například tak, že nám příznivě nakloní některé lidi.

Martin Luther King dva roky před svou smrtí v jednom kázání pronesl: „ Může vám být 38 zrovna tak jako mně. A jednoho dne se před vámi najednou objeví velká příležitost a vyzve vás, abyste podpořili nějaký zásadní princip, vyřešili nějaký důležitý problém, udělali nějakou velikou věc. A vy tu příležitost odmítnete, protože máte strach. Odmítnete ji, protože chcete dlouho žít. Máte strach, že ztratíte práci, nebo máte strach, že vás budou kritizovat, nebo máte strach, že ztratíte popularitu, nebo máte strach, že vás někdo probodne nebo zastřelí nebo vyhodí váš dům do povětří, a tak k tomu odmítnete zaujmout stanovisko. Možná se ve zdraví dožijete devadesáti, ale v těch osmatřiceti jste stejně mrtvý, jako budete v devadesáti. Zástava vašeho srdce nebude nic jiného než opožděné oznámení o smrti vaší duše.“<sup>2</sup> M. L. King tu velkou příležitost neodmítl. Neodmítl ji Nehemjáš. A nemusíme ji odmítnout ani my.

---

<sup>2</sup> Rohr, Marthos, *Cesta divokého muže*, str. 94